

נוטל פרק אחד ועשרים שבת

קמב.

עין משפט נר מצוה

ד א מיי ומגן עס וטוע' עס
 ב ג מיי פייח מל' שנת
 ד ה ו פייח הלכה עי'
 ו ז טו' ע' פייח עי' ענה
 טעף ה'
 ז ה מיי פייח עס הל'
 טו טו' ע' פייח עי' עט
 טעף ג'
 ח ו מיי עס טו' ע' עס
 טעף ג'
 ז ט ה י מיי עס הלכה
 כ:
 י ב מיי פייח עס הלכה ט
 ובלכה טו'
 יא ל מיי פייח מל'
 ממונת הל' ג'
 יב מ עס הלכה ו'

מוסף רש"י

מדמנת בתרומת דראי
 שס נפלה סהא מן הדמנת
 לנקוס חזר וזו עס מהא
 סאן לבס סהא ז', וכלן סאון
 (תמורה יב.) אלא לפי
 חשבון, לפי מה שיש ממונת
 כסא וז של דמנת צעין
 מהא סהא מן החולין, אל
 סהא סהא מן חזק, כגון עס
 נפלה מחזיק סהא על ממונת
 לתוך כלי סהא על חולין
 דמנת ועכ"ל כל סהא וסא
 שיש עס הו' אחר מביד שבו
 ממונת, והיינו לג' ממונת
 ככל סהא וסא, אס חזקה
 נפלה סהא מחזיק ממונת
 לתוך חולין אמריס, אס יש
 צעניס ופעם לגוין אחריס
 על חולין וטעמי עס עשריס
 ונפלה לגוין חולין שנפלה וז
 ומנענין סהא לג' בתרומה (שם).

מוסף תוספות

א. ויניחם בתוך כלי אחר.
 מוס' הל"ש ב. גבי תרומה מוס'
 האמר רב חסדיא. מוס'
 הל"ש ג. אצ"ל דברוקמין
 לה גמי בפירות המטמאים.
 מוס' הל"ש ד. כגון
 שהתורה מונחת בסלים
 קטנים בעצמה וכן
 התבאה ואותם סלים
 מוס' הל"ש.
 ה. והווי סלים של תהורה
 למעלה סלים של תמאה.
 מוס' הל"ש ו. והיהניחם
 ע"ג קרקע. מוס' הל"ש.
 ז. שהפירות והתבאים מונחים
 יחד. מוס' הל"ש ח. בהא
 לא מתרחקין ל"ל ליקח
 וכו'. מוס' הל"ש.

רבינו הגנאל (המשך)

אין המדומע מדמע אלא
 לפי חשבון, פי' סאה
 שנפלה לחמשים סאין
 ונפלה סאילו החמשים סאין
 לפחות חמשים מדמנת,
 אבל אם נפלה סאה לשישים
 סאין עולה לפי סאילו היתה
 סאה במאה סאין ואחת
 היתה עולה. והוזנו עוד
 לחקשות, אימור דשמעת
 ליה ל"ל אלעזר שחשב
 מבבל מ"ל סאין הל"ל
 הסאה האחת שנפלה ל"ס
 סאין אחרות תרומה כולה,
 ומדמנת עד מאה ואחת
 להוציא, לקולא לתקן
 בשבת מי שמעת ליה, ולא
 ופירקני פירוק אחר
 והוא, ר' יהודה סבר לה כר'
 שבעין דתני סאה של
 תרומה שנפלה למאה חולין
 ונדמנת, ולא הספיק
 להגביה עד שנפלה
 האחרות הרי זו אסורה, ור'
 שבעין מתי, ת"ק סבר כיון
 שלא הגביה נמצא שנפלו
 ב' סאין למאה סאין ואין
 עולין כי פחות ממאה הן,
 ור' שמעון סבר מאותה העת
 שפלה סאה תרומה למאה
 חולין והווי תרומה ומאה ושאר
 חולין בחכשיו, וסאה אחת
 בתוך תרומה, התרומה היא
 אסורה בלבד, וכשנפלה
 אחר כן עוד סאה אחת
 תרומה עליה, על מאה
 חולין נפלה ועולה כר'.
 ופירקני לה ורבריס פשוטין
 הן, והדרגן ורומקנין ר'
 יהודה דמתניתין כר' שמעון

ונשדיניהו לפירי ונשדייה לאבן. ואם תאמר גבי קטן נמי
 נשדייה לאבן מידו ואמאי שרי לנטוליה עס האבן
 וי"ל אס ישלכו מידו יאעק התינוק ויבכה וא"ת מ"ש דלא שרינן לנטול
 תינוק אלא כשיש לו גיעושינן מיצטל אבן אגב מינוק כמו שהיא
 בטלה אגב ככללה מלאה פירות וי"ל
 דאינו צריך כל כך טלטול התינוק
 וא"ת אפילו אין הכלכלה מלאה
 פירות מיצטל אבן אגב כי הכי
 דבטלי צפ"צ דבינה (דף כא.) שירי
 הכוס אגב הכוס אי לאו דאיסורי
 הנאה וינהו וי"ל שאני שירי דגריעי
 יותר מדלי ונטלו טפי וכן י"ל מתוך
 שמעתא גופה דבינה כמו שפירשמי

לעיל צפוק כירה (דף מו. ד"ה הוה):
 ונשדיניהו לפירי ונשדייה לאבן
 ב' וא"ת מכל מקום
 ינקטינהו לפירי צדיקס^א וינהו האבן ככלכלה
 והא אמרינן לקמ"ל לא ענו אלף שטוריה
 למטה וטמאה למעלה אלף שטוריה למעלה
 וטמאה למטה שקל לה לטוריה ושקל לה
 לטמאה והיינו על כרחק צידו דלי ויזיל
 לה ככלי א"כ גם צמאה למעלה ליה
 לזרקה ככלי אלף שמע מינה דשקל לה
 צדיק^א וא"ת הכי נמי לשקטינהו לפירי
 צידו וי"ל דמייירי שפי הכלכלה לר הוא
 ואינו יכול להכניס עס ידיו אי נמי וי"ל
 דהיא ללקמן מייירי צמורה היא ככליס
 קטניס^ב בתוך הקופה שקל דרך הניח
 טמאה וטוריה ביחד אלף שקלס זה כפני
 עלמו זה כפ"ע^א והכי מני שקל לטוריה
 שהיא למעלה צדיק^א אלף ככלכלה דהא
 אין כאן כליל^א ולא מני נקיש להו צידו
 סין יפול לחר"ן והשאה לא לזכרנא לשינוא
 קמא דפירות ולקמן המיטענין דהא כיון דאבן
 עממה הו' דופן ככלכלה אפי' הו' עדי
 לפירות ולקמן והדר שקל לפירי ושקן
 לאבן לא הו' גמלי לאמחינו כיון
 שהכלכלה פחותה^ב שהאבן נעשה לה דופן.
 והא דלא קאמר אלף לפי שלא הוכרי
 אמורא לעיל א"כ השאה י"ל להעמיד
 נמי צפירות המיטענין דל"כ וכל
 להשליק מעט צקקע והלוין ככלכלה
 מעט מעט כמה שחולל להחזיק עד
 מקום הפתח. מ"כ:

הכא נמי בפירות המיטענין.
 וא"ת אכתי יטלס צידו
 ויניחם בתוך כלי אחר או גבי
 טבולא או ע"ג סודר דמנוכח כסמון
 גבי תרומה דאמר רב חסדיא לא שנו
 אלף שטוריה למטה וטמאה למעלה
 אלף שטוריה למעלה וטמאה למטה
 שקיל לטוריה ושקיל הטמאה ואע"ג
 דמוקמינן נמי צפירות המיטענין וי"ל
 דהתם מייירי כגון שטוריה מונחת
 בסלים קטניס צפני עממה וכן
 הטמאה ואותם סלים מונחים בתוך
 כלי אחר גדול והיו סלים של טוריה
 למעלה וסלים של טמאה ליכול ליקח
 סלי טוריה ולהניחם ע"ג קרקע אלף
 אס מונחת זו על גב זו בלא שום
 כלי כי הכא שהפירות מונחים ביחד
 זהא ודאי לא אמר שקיל לה לטמאה
 ושקיל לה לטוריה. מ"כ:
שנפלה פחותות מק' חולין.
 מכאן משמע דתרומה
 עולה בחדא ומאה עס האיסור וש"י
 לא פירש כן צפרק גיד הנשה (חולין דף
 ט:)
 גבי כל איסורין שצמורה צמאה
 דלפירי שיעמו לא אחי' מסקנא הכיני'
 שאוכל
 והא

אחי לאחוי. וטעמא לאו משום טלטול הוא דלפילו לאחוזו צידו
 והתינוק מהלך צרגליו אסר ליה רבא דילמא נפיל ואחי לאחוי וכוין
 דלאו סכנת נפש היא לא שרו ביה טלטול: **סניא חווסיה דרבא.** דמי
 נקט לה עליון כמאן דלפקא תחתון גופיה דמי ומימי: **ופנדלו**
וטעושוו צידו. צקומונא שאלא כדרך
 מלבוש: **המוציא אדם וכלו עליו.**
 מלבוש צהן: **וטעושוו צידו.**
 בצלבעושוו מדלג תנא צידו כדנקט
 רישא: **פטור.** דבגדיו בטלי לגביה
 ועליו הוא פטור כרבי נתן: ואילו
הווציא כמות סהן. שהיה אותו
 צריכה לגופה פטור עליה.
 עליון לחזו צהן ולא מלבוש מידי הנושא
 והיינו כרבא: **סיהו ככלכלה כסיס.**
 והיא עממה תאסר: **מלאה פירות.**
 דעיקר נעשית כסיס לפירות הלך
 אבן מיטלטלת אגב כלי ופירות שהיא
 מותר: **וינקטינהו צדיקס.** ילקטס מעל
 הארץ צידו ויחזירם לכלכלה ויטלטלם
 ולמה המירו אבן לנטול אגב כלי
 ופירות: **צפירות המיטענין.** צפירות
 מבושלין ורכין מאד כגון תאניס
 ותומיס ועצניס שאס ישליכס לרקן
 יטעפו: **ונערינהו נעורי.** עד שיקטלקו
 הפירות מן הארץ לתוך הכלכלה
פחוטה. שנפחית דופנה או שוליה:
וטמאה למעלה. והוא צריך לטוריה
 ואינו יכול לטול הטמאה צדיקס לפי
 שהיא מוקפה לפיכך יטלטל הכל עד
 השלחן ושליך הכל עליו ויטול
 הטוריה: **לישעינהו.** ללחך כולן:
ולינקטינהו. לטוריה ציד ויחזירנה
 לכלכלה: **מסני' לצורך גופו.** שצריך
 לטוריה לגופה לאכולה הלך אי
 לאו לטוריה למטה לא שרו ליה
 לנטוליה לטמאה אלף שקיל לטוריה
 וממני לה לשלחן: **צרייטא לצורך**
מקומו. שצריך למקום הכלי וע"כ
 כולו הוא צריך לסלקו משם ושרו ליה
 רבנן לנטול האי אטו האי: **ומאי**
דוחקיה כו'. דלצטרך למימר לא
 שנו אלף שהטמאה למעלה לשבקי
 כדקס"ד צין שטמאה למעלה צין
 שטמאה למטה ולוקמי צצריך למקומו:
אלף לצורך גופו. שצריך לכך כשכ
 עליו עס ולא לסלקו לפיכך לא המירו
 לו לטולו עס הנעוית אלף מנערו
 צמקומו אלף צריך למקום הכר
 מנטול הכל צידה: **ומדסיפא כו'**
רישא נמי לצורך גופו. הלך אי הוה
 טוריה למטה לא הו' שרי ליה
 לנטוליה טמאה דקתמי גבי מעות
 מנערו ונפלות ומנטולל היתרא
 לחודיה: **הא קממקן.** שצמיהא לדי
 היתר ונגזר ביה אטו תיקון שע"י
 מלאכה: **כר"א דאמר סרומה.** הואיל
 וינתנה להעלות אחת שיענה צעינא
 מנחתא כאלו מונחת לצדה ואינה
 מערבת הלך לא קממקן מדי:
מדמעס. זה שנפרד משם ואוסר
 צ"ש של חולין כאלו היא תרומה ודאי:
וחכ"א אין המדומע מדמע. חולין

משום כסיס, תינוק מת רובים
 תלוי בו בצדו פטור. פי'
 תינוק מת לקברו והכיס
 עמו, כדאמר ריש לקיש
 פטור היה ר' שמעון במצויה
 את המת לקברו. והלכתא
 כרבא דקאי כר' שמעון
 דסבר כל מלאכה שאינה
 צריכה לגופה פטור עליה.
 ובפרק יציאות השבת
 אוקימנא לא דחני ב' שבעת
 שיצא בכיס שלו בשבת
 פטור כר' שמעון, צריכה
 מלאכה שאינה פטורה
 לגופה פטור. ולא תימא
 למה צריכה לגופה פטור
 מר לעשות טס וכו'
 להגיהו, אלא אפילו כר'
 לחפור בו רוס' לקראתו בר'
 מלאכה שצריכה לגופה
 היא, וכי לא פטר ר' שבעת
 אלא מלאכה שאינה צריכה
 לגופה אבל מלאכה
 שצריכה לגופה אפילו ר'
 שמעון מתייר.
 ותניא כרבא המוציא לים
 מקופלין ומנחין לו על
 כתפיו וסנדליו וטבטבו בידו
 חייב, ואם היה מלבוש בידו
 פטור. המוציא אדם וכלו
 עליו וטבטבו בידו וסנדליו
 והולכתא כוותיה. מתייר
 משלטיין תרומה טמאה
 עם שטוריה, אוקימנא ר'
 חסדא למתניתין הא
 בשטוריה למטה וטמאה
 לא מעלה. והא תובתיה
 משלטיין תרומה טמאה עם
 השטוריה וטמאה, הוה עס
 תהורה למטה וטמאה
 למעלה ויבין שטוריה למעלה
 וטמאה למטה. ופירקו ר'
 חסדא מתניתין לצורך גופו
 כדי לאכול, שאינו מותר לו
 לנטולו אלא הראוי לו
 לאכול. וברייתא לצורך
 מקומו שצריך לנחת
 הקוסם לבית המדרש או
 לארוחיס שמוחר לו לטלטל
 לצורך מקומו אפילו מה
 שאינו ראוי לאכילה.
 ואמרינן מאי דוחקיה רבי
 חסדא לאוקימנא למתניתין
 לצורך גופו. אמר רבא
 דמתני' ר' יהודה אמר אף
 מעלין את המדומע מדמע
 סאה ונהו ונפלות ור'
 ואוקימנא ר' יוחנן לצורך
 גופו דאי לצורך מקומו
 אפילו ערוך עליו מנטולין,
 ואמר רב חסדא לא מקמימנא
 מתניתין בתיי טעמי
 ומדסיפא אומר גופו רישא
 נמי לצורך גופו. ורישא
 דמתני' ר' יהודה אמר אף
 מעלין את המדומע מדמע
 תרומה ונהו ונפלות ור'
 שפלה בחולין ודימעה,
 מעלין אותה אם יש שם
 מאה ואחד, ואקשינן אמאי
 והא קא מתקין טיבלא בשבת
 עושה מעשה שבת.
 ופירקני ר' יהודה דאמר כי
 מעלין את המדומע כר'
 אלעזר סברא ליה דאמר
 תרומה בעינא מחתה. פי'
 תרומה שנפלה בחולין אי
 מחשבינן אותה שנתערבה
 בכל החולין אלא כאלו
 נתנה במקום אחד היא,
 וכשנטל ממאה ואחד סאין
 סאה ונא אומרינן כי היא היא
 התרומה. אבל שאר החולין
 מתוקנין היו מקודם, ולא
 היה אסור אלא זו הסאה
 שנפלה במקום התרומה
 שנפלה בלבד, נתן סאה
 של תרומה שנפלה לפחות
 ממאה ונדמנת ונפל מן
 המדומע למקום אחר, ר'
 אלעזר אומר מדומע
 בתרומה דאי. פי' סאה
 תרומה שנפלה לתוך
 חמשים סאין חולין, ועד
 נפלה סאילו החמשים ואחד
 סאין אחת לשישים סאין חולין,
 צעמה היא שנפלה בששים האחרונים לפי שאין המדומע עולה אלא באחד ומאה ואין באחד מן מאה בעת נפילתה בהן. וחכ"א

כן אלעזר דאמר נתון עיניו בצד זה, כלומר מחשב להוציא התרומה מצד זה ואוכל מצד זה, ש"מ כי התרומה מחתא במקום אחד, ואקשינן וכי ר' יהודה כר' שמעון כן אלעזר סברא ליה

חולין יותר מתק' כנגדו עולה: **אימר דשמעס ליה.** אימר דשמעס ליה. **לר"א דאמר תרומה כמאן דמחתא צעינא: לחומרה.** דלמענה כתרומה
 ודאי: **לקולא.** דלא ליהוי המעלה אותה צצבת כמתקן: **מי אמר.** הא ודאי מתקן הוא ע"כ: **הוא דאמר.** רבי
 יהודה דמתני' כרבי שמעון דאמר לקולא נמי כמאן דמחתא צעינא דמיא: **למאה.** ורואיה להעלותה ויתכשרו החולין: **עד**
שפלה אחרת. ועכשוי אין צה חולין כדי להעלותה בחדו וק': **ר"ש מסני.** קס"ד משום דס"ל קמיימא כמאן דמחתא צעינא דמיא
 ונמנאת אחרונה זו נופלת בתוך ק' של חולין: **בעל צק.** והו' להו ככולו חולין ומיאו כיון דצריך להעלותה ע"כ המעלה מתקנו:
נותן עיניו. צמדדמנת צצד זה להעלותו לתרומה ואוכל צצד אחר הלך הואיל וצלא ונפלה חולין מתחיל ואוכל אין תיקון צעהלסאות
 והא